

ikke lever op til det ansvar, den har, for at sikre, at forskrifterne rent faktisk bliver fulgt.

Når direktøren ikke aner, hvad der foregår i arbejdsformidlingen, er det ikke uforståeligt, at der ikke er ryddet op endnu, men det er uforståeligt, at direktøren ikke aner, hvad der sker.

Incitamentet i arbejdsformidlingen går i dag i den forkerte retning. Arbejdsformidlingen får i dag bevillinger efter, hvor mange ledige de administrerer, og ikke efter, hvor mange ledige de rent faktisk formidler arbejde til.

Arbejdsformidlingen skal laves om, sådan at succeskriteriet ikke længere er at have flest mulige arbejdsløse i sin stald og lave bureaukrati med dem, men at succeskriteriet bliver at skaffe beskæftigelse til de ledige.

Fremskridtspartiet er meget åben over for, at arbejdsformidlingen tager nye, spændende og utraditionelle midler i brug for gennem opsøgende virksomhed at få skabt arbejdspladser. Man må f.eks. gerne tage ud for at besøge virksomheder i industri- og servicekvarterer for på den måde at skabe arbejdspladser, men besøgene skal være reelle og ikke kun et spørgsmål om at få en streg i statistikken.

Kerneopgaven for arbejdsformidlingen skal fortsat være, at når en arbejdsgiver henvender sig for at få anvist en medarbejder, så skal arbejdsformidlingen leve op til ordet: Arbejdsformidling.

Arbejdsformidlingen skal da bruge alle nødvendige ressourcer på at skaffe den pågældende virksomhed den ønskede arbejdskraft. Det, at en virksomhed ikke får en ordentlig service ved arbejdsformidlingen, har gennem årene betydet, at ganske mange virksomheder i dag benytter andre kanaler til at få kontakt til de ledige.

En af de mest anvendte metoder er, at arbejdsgiveren ringer til fagforeningen eller arbejdsløshedskassen og spørger der, om de blandt arbejdsløse har et forslag til, hvem virksomheden kan bruge som smed, elektriker, tømrer osv. Det er selvfølgelig udmærket, men det er en falliterklæring for det statsbetalte offentlige arbejdsformidlingssystem, at arbejdsgiverne fravælger arbejdsformidlingen.

Det er yderst pinligt for regeringen, at der stadig er over 250.000 arbejdsløse, når regeringen havde som succeskriterium at skabe flere arbejdspladser. Flaskehalsen ligger i arbejdsformidlingen, der ikke formår at formidle arbejde til de ledige, selv om der dagligt er flere hundrede ubesatte stillinger.

Arbejdsformidlingen skal fungere fuldstændig optimalt. Det skal være således, at arbejdsformidlingen ved konjunkturudsving, hvor særlige brancher plud-

selig får meget at lave, er i stand til at kanalisere arbejdskraft hen til de brancher – hurtigt og effektivt.

F.eks. er der i forbindelse med megen frost og sne om vinteren brug for flere til snefyndning m.m., og efterfølgende er der brug for flere folk til at rette vejnettet op igen efter en lang vinter med saltning osv. Der må arbejdsformidlingskontorerne også selv følge med i udviklingen og allerede på forhånd tilrettelægge, hvordan man får fat i de medarbejdere, som virksomhederne da står og har brug for.

Arbejdsministeren sagde i Folketinget den 27. marts 1996 under behandlingen af redegørelsen om flaskehalsproblemer (R nr: 13, Folketingstidende 1995-96, Folketingets forhandlinger side 4293 og 4962), at det i høj grad er virksomhederne, der selv er skyld i, at de ikke kan få besat ledige stillinger, fordi virksomhederne planlægger for dårligt. Intet er mere forkert.

Virksomhederne skal producere og koncentrere sig om det, de er gode til. Samtidig må det være den statsfinansierede arbejdsformidlings opgave at formidle arbejdet og forudse konjunkturudsving. Hvis det ikke er en opgave for arbejdsformidlingen, kunne man lige så godt lukke den og overlade det hele til virksomhederne. Men når nu arbejdsformidlingen får betaling for opgaven, så skal de naturligvis også løse den.

Når arbejdsformidlingen ikke løser opgaven tilfredsstillende, vælger virksomhederne at søge deres arbejdskraft andre steder, hvilket igen bevirker, at arbejdsformidlingen mister sin berettigelse. Der skal rettes gevaldigt op på forholdene i arbejdsformidlingen, så der igen er overensstemmelse mellem de bevillinger, arbejdsformidlingen får, og det arbejde, den udfører.

Et andet eksempel på et område, som arbejdsformidlingen allerede nu skal forudse at der bliver brug for arbejdskraft til, er hele fødevarerområdet, hvor der vil ske enorme omvæltninger som følge af kogsalskaben.

Den vil givet betyde, at der inden for andre kødbrancher osv. vil blive stigende brug for flere medarbejdere. Det vil være ærgerligt for danske svineslagterier, kyllingeslagterier og andre, hvis den omsætning, der må blive inden for deres område, går deres næse forbi, fordi arbejdsformidlingen ikke er i stand til at skaffe de nødvendige medarbejdere. Sådan kunne der nævnes flere områder, hvor arbejdsformidlingen har pligt til at følge samfundsudviklingen.

Fremskridtspartiet havde helst set, at arbejdsformidlingen blev helt privatiseret, idet det omgående ville betyde krav om effektivitet. Venstre og Det Konservative Folkeparti vil helst lægge arbejdsformidlin-